

РЕШЕНИЕ

№ 6467

гр. София, 08.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8648** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал.1, изр. II-ро от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адв. М. Г. срещу Решение №20163570 от 23.07.2021 г., постановено по НАХД № 600/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 105 - и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № Р-10-675 от 18.12.2020 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2000 (две хиляди) лева, на основание чл. 644, ал. 2, пр. 2 вр. ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ), за извършено нарушение на чл. 108, ал. 6 от КЗ.

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че отговорността на нарушителя е ангажирана при условията на повторност, като повторността следва да бъде посочена в АУАН, а не за първи път в наказателното постановление, което е съществено нарушение на административно- производствените правила, довели до ограничаване е правото на защита на наказаното лице. Твърди, че коментираното в НП предходно наказателно постановление касае друго по вид нарушение. Твърди се, че квалификацията на нарушението е неправилна. Излагат се доводи маловажност на деянието по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Изтъква, че наложеното наказание не съответства на целите на

административното наказание, посочени в чл.12 от ЗАНН. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение и вместо него да постанови друго, с което да отмени наказателното постановление. Алтернативно моли съда да измени НП, като бъде преквалифицирана наложената санкция и да наложи минимална законова такава.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не се представлява

Ответникът по касация КФН, редовно призован, се представлява от юрисконсулт Г., който изразява становище за неоснователност на жалбата. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Д. изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, втори касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадени в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от процесуален представител на надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

От събраните доказателства е установено, че на 10.08.2020 г. пред ЗД [фирма] била предявена претенция №[ЕГН] от Н. М. за изплащане на застрахователно обезщетение в следствие на претърпяно пътнотранспортно произшествие (ПТП) на 19.09.2020 г., при което били причинени имуществени вреди на притежавания от него лек автомобил марка „Сеат“, модел „Л.“, с регистрационен № M002BA. Завеждането на претенцията към ЗД ЗД [фирма], било основано на сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективиран в застрахователна полица № BG/02/119003555214 със срок на покритие от 30.12.2019 г. до 29.12.2020 г. На същата дата, 10.08.2020 г., собственикът на увреденото имущество, представил на застрахователя писмени доказателства, необходими за установяване на претенцията по основание и размер.

На 11.08.2020г. бил извършен оглед на вредите на процесният лек автомобил, както и били представени от М. пълни и точни данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено обезщетение по претенцията.

На 19.08.2020г. застрахователя уведомир М., че по претенцията е налице тотална щета по смисъла на чл. 390, ал. 2 от КЗ, като съгласно разпоредбата следва да бъде представено удостоверение за прекратяване на регистрацията на автомобила и удостоверение от КАТ, като дружеството заявява, че до представянето на тези документи не може да пристъпи към процедура по изплащане на претенцията.

На 26.08.2020г. М. представя пред застрахователя изисканите му документи, и на 16.09.2020г. последният се поризнася по претенцията като изплаща застрахователно обезщетение в размер на 1 542.30лв. На 18.09.2020г. Н. М. подава жалба до ЗД [фирма], с която се оплаква от размера на определеното и изплатено обезщетение, като иска от застрахователя да му представи информация относно това, каква е стойността на автомобила и на каква база е определен размера на обезщетението. С писмо изх. № ОК-583469 от 25.09.2020г. застрахователят заявява, че заявлението на Н. М. е било разгледано на заседание на експертен съвет, който потвърждава размера на застрахователното обезщетение по претенцията. С писмо изх. № ОК-651913 от 26.10.2020г. застрахователя изпълнява задължението си да предостави на М.

фактическа и правна обосновка на определения размер на обезщетението по претенция №[ЕГН], съгласно чл. 108 ал.6 от КЗ.

При така установеното, на 03.12.2020 г., свидетелят В. Ш. съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № Р-06-930 от 03.12.2020 г. против ЗД [фирма] за извършено нарушение на чл. 108, ал. 6 от КЗ. АУАН бил съставен в присъствието на свидетели и упълномощен представител на дружеството – Н. Б. и връчен на последния. Въз основа на АУАН № Р-06-930 от 03.12.2020 г., било издадено и процесното НП.

За да потвърди НП, районният съд е приел, че при издаване на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Извършването на нарушението е безспорно доказано и правилно е ангажирана административнонаказателна отговорност на дружеството. Посочено е, че не са налице предпоставките за маловажност на деянието по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Районният съд е обсъдил подробно приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база обосновано е приел, че касаторът е извършил вмененото му нарушение.

Разпоредбата на чл. 108, ал. 6 КЗ предвижда, че при жалба от ползвател на застрахователни услуги относно размера на определеното обезщетение застрахователят е длъжен в 7-дневен срок писмено да му предостави фактическа и правна обосновка на определения размер на обезщетението. При неоспорените по същество от ЗД фактически установявания на въззивния съд, обвързващи и касационната инстанция (по аргумент от чл. 220 АПК), за непроизнасяне от застрахователя в 7-дневен срок чрез предоставяне на ползвателя на застрахователни услуги фактическата и правна обосновка на определения размер на обезщетение по щета №[ЕГН], съответна на закона е квалификацията на нарушението по чл. 108, ал. 6 КЗ. В качеството му на страна по застрахователния договор, пред която е предявена претенцията, дружеството е субект на задължението да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащане в определения от разпоредбата срок, като включително предостави фактическа и правна обосновка на определения размер на обезщетението. Неизпълнението на задължението е правно-релевантният факт, осъществяващ състава на нарушение по чл. 644, ал. 1, т. 2 КЗ, а в относимата към случая хипотеза на повторност по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ – по ал. 2 на чл. 644 от кодекса. Поради това и обективната отговорност на юридическото лице е реализирана правомерно.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ЗД [фирма], че в хода на административнонаказателното производство е допуснато друго съществено процесуално нарушение, изразяващо се в непосочване в АУАН, че нарушението е извършено при условията на повторност. На първо място, реквизитите на АУАН са изрично и изчерпателно посочени в разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. От своя страна реквизитите на наказателното постановление са визирани в чл. 57 от ЗАНН, като по силата на ал. 1, т. 7 от сочената разпоредба от следва да съдържа вида и размера на наказанието. Наред с това, според легалната дефиниция за „повторно нарушение“, дадена в §1, т.37 от Допълнителните разпоредби на Кодекса за застраховането: „Повторно нарушение е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение“. Преценката дали едно нарушение е извършено повторно, е преценка на административно- наказващия орган и негово задължение е да обоснове, защо

приема, че това конкретно нарушение е извършено при условията на повторност и защо налага санкция за извършено при условията на повторност нарушение.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него и същото е извършено при повторност, то съвсем законосъобразно административно-наказващият орган е наложил санкция в максималния предвиден от закона размер и то при условията на повторност, защото с НП № Р-10-671/25.06.2019 г., влязло в сила на 16.11.2019 г. на касатора е наложена имуществена санкция за същото по вид нарушение.

Неизпълнението на задължението е правнорелевантният факт, осъществяващ състава на нарушение по чл. 644, ал. 1, т. 2 КЗ, а в относимата към случая хипотеза на повторност по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ – по ал. 2 на чл. 644 от кодекса. Наложена санкция е в минимален размер, поради което не може да бъде редуцирана.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че нарушението представлява маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН. В случая не е налице маловажност на нарушението. По делото не са установени данни за обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност на деянието. Неоснователни са доводите на касатора за несъответствие на наложеното наказание с целите му, посочени в чл.12 ЗАНН, обосновано с размера на наложената санкция.

С оглед на всичко изложено, настоящата съдебна инстанция намира, че решението на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Воден от гореизложеното, Административен съд София - град, II касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20163570 от 23.07.2021 г., постановено по НАХД № 600/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 105 - и състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия по финансов надзор съдебни разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

